

права. Роботи українських вчених, а саме В. С. Венедиктова, О. І. Процевського, П. Д. Пилипенка, С. М. Прилипка, В. Г. Ротаня, Н. М. Хуторян, Г. І. Чанишевої, О. М. Ярошенка, С. С. Алексеєва, А. В. Міцкевича, С. В. Полєніної, Т. Н. Рахманіної, Р. О. Халфіної та ін., присвячені дослідженню структури та змісту, аналізу окремих норм і положень проекту Трудового кодексу та окремих інститутів трудового права.

Принцип гармонізації норм трудового права України із загальновизнаними міжнародно-правовими нормами та законодавством Європейського Союзу, передбачає необхідність узгодження норм, що мають бути встановлені під час кодифікації трудового права, з міжнародно-правовими та європейськими стандартами у сфері праці.

Принцип повноти кодифікації трудового законодавства означає, що кодифікацією мають бути охоплені всі норми трудового права, оскільки чимало глав чинного Кодексу законів про працю України паралельно дублюють окремі законодавчі акти, такі як: Закон України «Про колективні договори і угоди», Закон України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності», Закон України «Про оплату праці», Закон України «Про відпустки» тощо. [3]

Головною соціальною, політичною, економічною та правовою метою кодифікації трудового законодавства є його оновлення та удосконалення на основі світового та міжнародного досвіду, урахування особливостей та здобутків національного трудового права, забезпечення належних механізмів охорони та захисту трудових прав працівників та реалізація принципів соціального діалогу.

Бібліографічні посилання:

1. О. С. Матвієнко. Проблема кодифікації трудового законодавства України. Вісник Державного Луганського університету внутрішніх справ 1'2014: УДК 349.2 (477). С. – 272–279.
2. Л. П. Гаращенко. Кодифікація трудового законодавства України: цілі та принципи. Юрид. наука. – № 1 (1) / 2011. С. – 119–123.

Воробець Христина Олегівна,

курсант другого курсу факультету економіко-правової безпеки Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ;

Науковий керівник:

Круглова Ольга Олександрівна,

кандидат юридичних наук, доцент,

доцент кафедри цивільного права та процесу

факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА ФІЗИЧНОЇ ОСОБИ НА ОХОРОНУ ЗДОРОВ'Я ТА БЕЗПЕЧНЕ ДЛЯ ЖИТТЯ І ЗДОРОВ'Я ДОВКІЛЛЯ

Утвердження, забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави, а також основоположною складовою процесу реформування правової системи України та розбудови громадянського суспільства. Головною оцінкою діяльності держави та ефективності існуючого на її території правопорядку є забезпечення, насамперед, особистих немайнових благ, які становлять сутнісну основу як окремого індивіда, так і суспільства як особливого соціального утворення. Визнаючи людину головною соціальною цінністю, Конституція України обумовлює необхідність забезпечення належного стану і нормативного закріплення та гарантій своєчасного і безперешкодного здійснення нею особистих немайнових прав, які є вирішальним чинником суспільного прогресу. З огляду на це, в сучасних умовах розбудови в Україні правової соціальної держави та здійснення реформи цивільного законодавства проблема особистих немайнових прав є однією з найбільш важливих та актуальних у сучасній цивілістиці [1].

Право на безпечне для життя та здоров'я довкілля – одне з фундаментальних і всеохоплюючих

ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАКТИЧНІ ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ НОРМ ЦИВІЛЬНОГО, ТРУДОВОГО ТА ГОСПОДАРСЬКОГО ПРАВА В СУЧАСНИХ УМОВАХ

прав людини і громадянина будь-якої країни. Право на безпечне довкілля є спорідненим з правом на життя людини.

Історично ідея екологічних прав спочатку знайшла своє відображення в міжнародно-правових документах. Так, проблема прав людини на сприятливе навколишнє середовище була обговорена, як самостійна, на Стокгольмській конференції ООН по довкіллю в 1972 році і закріплена в Декларації цієї конференції, перший принцип якої проголошує: «Люди мають фундаментальне право на вільні, якісні та адекватні умови життя в навколишньому середовищі, якість якого дає змогу вести гідне та благополучне життя» [2].

Право людини і громадянина на безпечне для життя і здоров'я довкілля у сучасній юридичній літературі є недостатньо дослідженою групою конституційних прав. Одні вчені вважають, що конституційне право на безпечне для життя і здоров'я довкілля – це можливості людини, необхідні для її фізичного існування, для задоволення її біологічних, матеріальних потреб; інші пропонують таке визначення: «право на безпечне для життя і здоров'я довкілля – це закріплена Конституцією України і забезпечена державою можливість суб'єкта проживати в середовищі, яке не спричиняє шкоду здоров'ю, користуватися для задоволення своїх життєво необхідних потреб безпечними природними благами, вимагати від держави, а також інших фізичних і юридичних осіб виконання екологічної безпеки, а в деяких випадках їх порушення звертатися за захистом порушеного права до компетентних органів [3].

Законодавство України передбачило це право як одне з основних конституційних прав людини і громадянина. Згідно зі ст. 50 Конституції України, «кожен має право на безпечне для життя і здоров'я довкілля та на відшкодування завданої порушенням цього права шкоди».

Згідно зі ст. 270 Цивільного кодексу України, право на безпечне для життя і здоров'я довкілля належить до особистих немайнових прав, що забезпечують природне існування фізичної особи. Натомість, це означає, що особисті немайнові права тісно пов'язані з фізичною особою, тому вона не може відмовитися від особистих немайнових прав, а також не може бути позбавлена цих прав [4].

Право на безпечне для життя і здоров'я довкілля, виходячи зі змісту статті 293 ЦК України, складається з таких особистих немайнових прав:

- на безпечне для життя і здоров'я навколишнє природне середовище;
- на достовірну інформацію про стан довкілля та якість харчових продуктів і предметів побуту, а також збирання та поширення такої інформації;
- на безпечні для життя і здоров'я продукти споживання (харчові продукти та предмети побуту);
- на належні, безпечні і здорові умови праці, проживання, навчання тощо.

Здійснення цих прав забезпечується низкою гарантій, серед яких: здійснення державного та громадського контролю за додержанням законодавства про охорону навколишнього природного середовища; компенсація в установленому порядку шкоди, заподіяної здоров'ю і майну громадян внаслідок порушення законодавства про охорону навколишнього природного середовища; невідворотність відповідальності за порушення законодавства про охорону навколишнього природного середовища.

До особистих немайнових прав, що забезпечують природне існування фізичної особи, віднесено також передбачене ст.282 Цивільного кодексу України право на усунення небезпеки, яка загрожує життю та здоров'ю людини [5].

Право на безпечне для життя і здоров'я навколишнє природне середовище є основним загальнолюдським, фундаментальним правом. Воно тісно пов'язане з правом людини на життя і охорону здоров'я. Всі інші екологічні права громадян пов'язані з його реалізацією, спрямовані на його забезпечення або захист. Наприклад, право на участь в обговоренні матеріалів щодо розміщення, будівництва і реконструкції об'єктів, що можуть негативно впливати на стан навколишнього середовища, або участь у проведенні громадської екологічної експертизи мають на меті попередити забруднення навколишнього середовища, перетворення його на небезпечне для життя і здоров'я людини. Право громадян на одержання у встановленому порядку повної та достовірної інформації про стан навколишнього середовища та його вплив на здоров'я населення або право громадян на подання до суду позовів про відшкодування шкоди, заподіяної їх здоров'ю

внаслідок негативного впливу на навколишнє природне середовище, мають на меті забезпечити це право або судовий захист у разі його порушення.

Бібліографічні посилання:

1. Панченко М. Цивільне право України: Навчальний посібник/ Микола Панченко,. К.: Знання , 2005. 583 с.
2. Силенко Л. Цивільне право України: Навчальний посібник/ Людмила Михайлівна Силенко. К.: Алерта. 2004. Ч. 1. 2004. 327 с.
3. Харитонов Є. Цивільне право України: Підручник/ Є. О. Харитонов, О. В. Старцев. 2-ге вид. перероб. і доп.. К.: Істина, 2007. 815 с.
4. Цивільне право України: Навчальний посібник/ Ю. В. Білоусов, С. В. Лозінська, С. Д. Русу та ін.; За ред. Р. О. Стефанчука; М-во освіти і науки України. К.: Прецедент, 2005. 448 с.
5. Цивільне право України. Загальна частина: Підручник/ Віктор Співак,; Ред. І. А. Бірюков, Ю. О. Заїка. К.: КНТ, 2006. 477 с.

Дегтяр Вікторія Андріївна,

курсант другого курсу

факультету економіко-правової безпеки

Дніпропетровського державного університету

внутрішніх справ

Науковий керівник:

Круглова Ольга Олександрівна,

кандидат юридичних наук, доцент,

доцент кафедри цивільного права та процесу

факультету підготовки фахівців для підрозділів

кримінальної поліції

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

ПРАВО ДОСТУПУ В ІНТЕРНЕТ ЯК ОДИН З ПРОЯВІВ ПРАВА НА ІНФОРМАЦІЮ

Сьогоднішній глобалізований всесвіт диктує нові умови та правила для існування прав людини, де право на інформацію стало одним з основних. Інформаційно-комунікативна сфера – частина людської діяльності. Так, її опанування – ключовий чинник соціально-економічного прогресу суспільства. Право на Інтернет починає відігравати нову роль, що допомагає реалізувати ряд інших загально визнаних прав людини: свобода слова, право на доступ до інформації, право на вільний розвиток своєї особистості, право на таємницю листування.

Найчастіше захисником та зацікавленими у поглибленому вивченні цієї проблематики виступають зарубіжні організації: Рада Європи, ООН. Так щодо українських досліджень можна казати про прізвища Алексеєва С.С., Бочарова Н.В., Малька А.В. та інших, проте їх доробки не висвітлюють всю широту проблеми свободи доступу до інформації, а також можливості законодавчого та наукового такого забезпечення [1].

Перш за все, переходячи до розгляду питань права доступу на інтернет, розглянемо, а що говорить світ про право доступу на інтернет та чи повинно воно стати нормативним? Звіт Генеральної Асамблеї ООН від 16 травня 2011 року дає нам змогу зрозуміти значення Інтернет-простору для людства: «З самого початку існування Інтернету ми отримали інструмент, який використовувався людьми по всьому світові незалежно від їх віку. Безпрецедентність явища Інтернету пояснюється також тим, що сучасне життя поповнилося його важливою віртуальною частиною. Дані Інтернаціонального Телекомунікаційного Союзу свідчать, що число користувачів мережі є більшим, ніж два мільярди осіб. Так, число активних користувачів соціальної мережі Facebook протягом 2009-2011 років виросло зі 150 до 600 мільйонів. Необхідно сприймати Інтернет як один з найбільш дієвих інструментів ХХІ століття на шляху до збільшення рівня відкритості, прозорості, забезпечення доступу до інформації, а також поліпшення процесу активної громадської підтримки у розбудові демократичних суспільств. Крім того, зростаюча хвиля протестів у межах